

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SERAFINA ȘI MANTIA NEAGRĂ

Robert Beatty

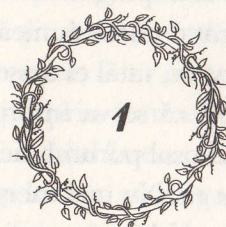
editura rao

Respect pentru oameni și cărți

Domeniul Biltmore

Asheville, Carolina de Nord

1899

Serafina își deschise ochii și scrută atelierul întunecat, căutând șoarecii care erau destul de proști să intre pe teritoriul ei în timp ce dormea. Știa că erau acolo, dar prea departe pentru a-i putea simți noaptea, furișându-se printre crăpăturile și umbrele subsolului întins al mării case, dornici să fure tot ce puteau din bucătării și cămări. Își petrecuse aproape toată ziua dormind ascunsă în locurile ei preferate, dar ghemuită pe salteaua veche din spatele boilerului, cu protecția oferită de atelier, se simțea cel mai bine, ca acasă. Ciocane, chei și roți dințate atârnav de grinzile grosolane, iar mirosul cunoscut de ulei de motor umplea aerul. Primul ei gând, când se uită în jurul ei și ascultă în întunericul apropiat, fu că părea a fi o noapte bună pentru vânătoare.

Tatăl ei, care lucrase la construirea Domeniului Biltmore cu ani în urmă și locuise în subsol, fără permisiune, încă de atunci, dormea pe patul de campanie pe care și-l construise în secret în spatele rafturilor cu provizii. Jăraticul strălucea în butoiul vechi din metal peste care gătise cina lor, pui și porumb fiert, cu doar câteva ore mai devreme. Se ghemuiră lângă foc, căutând căldură în timp ce mâncară. Ca de obicei, ea mâncase puiul, dar lăsase porumbul fiert.

– Mănâncă-ți toată cina, bombăni tatăl ei.

– Am mâncat-o, îi răspunse ea punându-și jos farfuria din tinichea pe jumătate goală.

– Toată cina, spuse el împingând farfuria spre ea, sau n-o să crești mai mare decât o purcică mică.

Când voia s-o enerveze, tatăl ei o asemena cu un pui slab de porc, imaginându-și că se va înfuria atât de tare pe el, încât va da pe gât scârbosul porumb fiert în ciuda voinței ei, dar asta nu mergea cu ea. Nu mai mergea.

– Mănâncă-ți porumbul fiert, purcică mică, spuse el din nou, încercând s-o întărească.

– Tati, n-o să mănânc porumbul fiert, spuse ea zâmbind ușor, indiferent de cât de multe ori o să mi-l pui în față.

– Dar, fetițo, nu e nimic altceva decât porumb măcinat, spuse el umblând cu un băț în foc pentru a aranja celelalte bețe. Tuturor le place porumbul, numai ție nu.

– Tati, știi că nu suport nimic verde, sau galben, sau scârbos ca asta, așa că nu mai lătra la mine.

– Dacă lătram, ai fi știut, îi spuse el vârând bățul folosit pe post de vătrai în foc, dar trebuie să-ți mănânci cina.

– Am mâncat partea care merita să fie mâncată, spuse ea în cele din urmă și cu asta încheiară.

În curând, uitară de porumbul fiert și continuă să vorbească despre altceva.

Gândul la cina cu tatăl ei o făcu pe Serafina să zâmbească. Nu-și putea imagina altceva în lume – poate cu excepția dormitului în subsol la căldura unei ferestruici luminate de soare – care să fie mai frumos decât un pic de sporovăială cu tăticul ei.

Cu grijă să nu-l trezească, se furișă de pe salteaua ei, merse tiptil pe podeaua din piatră a atelierului și ieși pe furiș în coridorul întortocheat. Încă frecându-și ochii de somn și întinzându-și brațele și picioarele, nu-și putu abține o

urmare de emoție. Senzația ispititoare de a începe o noapte nou-nouță o furnica prin tot corpul. Mușchii și simțurile îi reveneau la viață, de parcă ar fi fost o bufniță agitându-și aripile și încovoiindu-și ghearele înainte de a zbura pentru vânatoarea ei fantomatică.

Se mișcă în liniște prin întuneric, pe lângă spălătorii, cămări și bucătării. Subsola fusese plin de servitori forofotind toată ziua, dar camerele erau acum goale și întunecate, exact așa cum îi plăcea ei. Știa că soții Vanderbilt și numeroșii lor oaspeți dormeau la al doilea și al treilea etaj de deasupra ei, dar aici era liniște. Îi plăcea să colinde coridoarele nesfârșite și depozitele umbroase. Cunoștea, pe pipăite și pe mirosite, pe lumină și pe întuneric, fiecare colțișor. Pe timp de noapte, era domeniul ei și numai al ei.

Auzi ceva târându-se în fața ei. Noaptea începea repede. Se opri. Ascultă.

La două uși mai în jos, târșăitul unor picioare pe podeaua goală.

Înaintă pe furiș de-a lungul peretelui.

Când se opri sunetul, se opri și ea. Când sunetul reîncepu, înaintă pe furiș și ea încă o dată. Era o tehnică pe care o învățase de una singură până la vârsta de șapte ani: mișcă-te când se mișcă și ei, stai când stau și ei.

Acum, auzea creaturile respirând, zgomotul făcut de unghiile lor de la picioare zgâriind pe piatră și foșnetul cozilor lor. Își simți tremurul cunoscut al degetelor și încordarea picioarelor.

Alunecă în cămară prin ușa pe jumătate deschisă și îi văzu în întuneric: doi șobolani uriași, cu blana maronie și soioasă, alunecaseră, unul câte unul, prin țeava de scurgere și pe podea. Intrușii erau, evident, nou-veniți, șterpelind prostește gândaci, când ar fi putut sorbi crema cu ouă și lapte de pe

produsele de patiserie proaspăt coapte care erau mai în josul coridorului.

Fără să facă vreun zgomot sau măcar să agite aerul, merse tiptil spre șobolani. Își concentrează privirea spre ei. Urechile sale înregistrară orice sunet făcut de ei. Putea chiar să le simtă putoarea de canal. În tot acest timp, șobolanii își văzură de treaba lor scârboasă, fără să știe că ea era acolo.

Fata se opri la doar câțiva pași în urma lor, ascunsă în întunericul unei umbre, gata de salt. Acesta era momentul pe care-l adora, chiar înainte de a sări. Corpul ei se legănă ușor înainte și înapoi, reglându-și unghiul de atac. Apoi se năpusti. Cu o mișcare rapidă și explozivă, înhăță cu mâinile goale șobolanii care chițăiră și se zvârcoliră.

– V-am prins, dăunători scârboși! șuieră ea.

Șobolanul cel mic se zvârcoli îngrozit, disperat să scape, dar cel mai mare se răsucii și o mușcă de mână.

– N-o să mai faci asta! mârâi ea strângând cu putere gâtul șobolanului între degetul arătător și cel mare.

Șobolanii se zvârcoliră cu sălbăticie, dar ea îi strânse bine și tare și nu le dădu drumul. Îi luase ceva timp să învețe lecția când era mai mică, și anume că, odată ce-i prindeai, trebuia să-i strângi tare și să-i ții, orice s-ar fi întâmplat, chiar dacă gheruțele lor te-ar fi zgâriat și cozile lor solzoase ți s-ar fi încolăcit pe mână ca un fel de șarpe cenușiu și scârbos.

În cele din urmă, după câteva secunde de luptă înverșunată, șobolanii epuizați își dădură seama că nu puteau scăpa de ea. Rămaseră nemișcați și se holbară neîncredători la ea cu ochii lor negri ca niște mărgele. Boticurile lor umede și mustățile lor urâte și lungi tremurau de frică. Șobolanul care o mușcase își încolăci de două ori coada lungă și solzoasă în jurul încheieturii ei, căutând un nou avantaj prin care să se elibereze.

– Nici să nu-ncerci, îl avertiză ea. Încă sângerând de la mușcătură, nu avea chef de șmecheriile lui de șobolan. Mai fusese mușcată și înainte, dar niciodată nu se obișnuise.

Purtând bestiile hidoase în pumnii ei încleștați, îi duse în jos pe coridor. Se simțea bine că prinsese doi șobolani înainte de miezul nopții, mai ales pentru că aveau firi deosebit de urâte, din genul celor care ar fi ros pânda de sac ca să ajungă la grânele dinăuntru sau ar fi răsturnat ouăle de pe raft ca să lingă mizeria de pe podea.

Urcă pe scările vechi din piatră care duceau afară, apoi merse pe terenurile luminate de lună ale domeniului până la marginea pădurii. Apoi aruncă șobolanii printre frunze.

– Acum, plecați de-aici și nu vă mai întoarceți! le strigă. Data viitoare n-o să mai fiu atât de drăguță cu voi.

Șobolanii se rostogoliră pe pământul pădurii din cauza forței aruncării ei înverșunate, apoi se opriră tremurând, așteptându-se la o lovitură ucigătoare. Când aceasta nu veni, se întoarseră și se uitară în sus, cu mirare, la ea.

– Plecați până nu mă răzgândesc, spuse ea.

Fără să mai ezite, șobolanii fugiră în tufișuri.

Fusese o vreme când șobolanii prinși de ea nu erau atât de norocoși, când le lăsase cadavrele lângă patul tatălui ei, ca să-i arate munca ei de peste noapte, dar nu mai făcuse asta de foarte mult timp.

Încă de când era mică, studiasse bărbații și femeile care lucrau la subsol, așa că știa că fiecare avea o anumită slujbă. Responsabilitatea tatălui ei era să repare lifturile, măsuțele cu roțile, roțițele dințate, instalațiile de încălzire cu aburi și toate celelalte invenții mecanice de care depindea castelul cu două sute cincizeci de camere. Ba chiar avea grijă ca orga din Marea Sală de Bal să funcționeze pentru balurile luxoase ale domnului și doamnei Vanderbilt. Pe lângă tatăl ei, mai

erau bucătari, servitoare la bucătărie, încărcători de cărbuni, coșari, spălătorese, cofetari, cameriste, valeți și nenumărați alții.

Când avea zece ani, întrebuse:

- Tati, am și eu o slujbă, ca toți ceilalți?
- Bineînțeles că ai, îi spuse el, dar ea bănuia că nu era adevărat. Pur și simplu, nu voia să-i rănească sentimentele.
- Care e? Care e slujba mea? îl presă ea.
- Sera, e o funcție foarte importantă pe-aici și nimeni n-o îndeplinește mai bine decât tine.
- Spune-mi, tati. Care e?
- Cred că ești Ș.P.Ș. a Domeniului Biltmore.
- Ce-nseamnă asta? întrebă ea emoționată.
- Ești Șefa Prințătorilor de Șobolani, spuse el.

Oricare ar fi fost intenția cuvintelor, i se întipărise în minte. Își amintea chiar și acum, doi ani mai târziu, cum pieptul ei micuț se umflase și cum zâmbise cu mândrie când el rostise acele cuvinte: Șefa Prințătorilor de Șobolani. Îi plăcea cum suna. Toată lumea știa că rozătoarele erau o mare problemă într-un loc ca Biltmore, cu toate magaziile, rafturile, hambarele lui și altele de felul acesta. Și era adevărat că demonstrase un talent înnăscut pentru înșfăcarea dăunătorilor cu patru picioare, vicleni, hoți de mâncare, lășători de murdărie și infectați de boli care scăpau de adulți și de otrăvurile și capcanele lor ineficiente. Șoarecii, care erau fricoși și predispuși la greșeli induse de panică în momentele-cheie, nu reprezentau pentru ea nicio problemă la prindere. Șobolanii o făceau să fugă în fiecare noapte și cu ei își perfecționase talentele. Acum, avea doisprezece ani. Și asta era: Serafina Ș.P.Ș.

Totuși, privind cei doi șobolani fugind în pădure, un sentiment ciudat și puternic o cuprinsese. Voia să-i urmeze.

Voia să vadă ce vedeau și ei dincolo de frunze și de crengi, să exploreze stâncile și vâlcelele, pâraiele și toate minunile, dar tatăl ei îi interzisese.

– Să nu mergi niciodată în pădure, îi spusese el de multe ori. Acolo sunt forțe întunecate pe care nimeni nu le înțelege, lucruri care nu sunt naturale și care pot să-ți facă rău.

Stătu la marginea pădurii și se uită cât putu de departe printre copaci. Ani de zile auzise povești despre oameni care se rătăciseră în pădure și nu se mai întorseseră niciodată. Se întrebă ce pericole o pândeau acolo. Magie neagră, demoni sau un fel de bestii feroce? De ce se temea tatăl ei atât de mult?

Putea să trăncănească întruna cu tatăl ei despre tot felul de lucruri, doar de dragul de-a face asta – cum ar fi, despre refuzul de-a mânca porumb fiert, despre dormitul toată ziua și vânatul toată noaptea sau despre spionarea soților Vanderbilt și a oaspeților lor –, dar nu-l contrazicea niciodată în legătură cu asta. Știa că atunci când spunea acele cuvinte era la fel de serios ca mama ei moartă. Căci, cu toate vorbele înțepătoare și plecările pe furiș, uneori trebuia să stai liniștit și să faci tot ce ți se spunea, pentru că simțeai că era un mijloc bun de a duce un trai liniștit.

Simțindu-se ciudat de singură, își întoarse privirea de la pădure și se uită înapoi la moșie. Luna se ridica peste acoperișurile abrupte din ardezie și se reflecta în panourile din sticlă ale cupolei Grădinii de Iarnă. Stelele sclipeau deasupra munților. Iarba, copacii și florile terenurilor frumoase și îngrijite străluceau în lumina miezului nopții. Putea vedea fiecare detaliu, fiecare broască și melc și toate celelalte creaturi. Un sturz zeflemitor își cânta cântecul de seară într-o magnolie, iar puii de sturz, ascunși în cuibușorul lor, printre glicinele cățăătoare, se foiau în somn.

Se mândrea un pic atunci când se gândea că tatăl ei ajutase la construirea tuturor acelor lucruri. El fusese unul dintre sutele de pietrari, sculptori în lemn și alți meșteri care veniseră în Asheville din munții înconjurători ca să construiască Domeniul Biltmore cu ani în urmă. Rămăsese ca să întrețină mașinăriile. Totuși, când toți ceilalți lucrători din subsol mergeau acasă la familiile lor în fiecare seară, el și Serafina se ascundeau printre țevile cu aburi și uneltele din metal din atelier, ca pasagerii clandestini în camera motoarelor unui mare vapor. Adevărul era că nu aveau unde altundeva să meargă, nicio rudă la care să se ducă. De câte ori întreba de mama ei, tatăl ei refuza să îi răspundă. Așa că nu era altcineva în afară de ea și tatăl ei, iar ei își făcuseră din subsol căminul lor de când se știa ea.

– Tati, cum de nu locuim în apartamentele servitorilor sau în oraș, ca toți ceilalți muncitori? îl întrebase ea de multe ori.

– Nu-ți bate tu capul cu asta, îi răspundea el bodogănind.

De-a lungul anilor, tatăl ei o învățase să citească și să scrie destul de bine și îi spusese o mulțime de povești despre lume, dar nu era niciodată prea dornic să vorbească despre ce ar fi vrut ea, adică despre ce era în adâncul inimii lui, ce se întâmplase cu mama ei, de ce nu avea frați și surori și de ce ea și tatăl ei nu aveau prieteni care să-i viziteze. Uneori, voia să-și vâre mâna adânc înăuntrul lui și să-l scuture, ca să vadă ce s-ar întâmpla, dar tatăl ei dormea aproape toată noaptea, lucra toată ziua, gătea seara pentru ei și îi spunea povești, iar ei doi aveau o viață destul de bună, așa că nu-l scutura, pentru că era bun așa cum era.

Noaptea, când toată lumea din casă mergea la culcare, ea se furișa la etaj și șterpelea cărți pe care să le citească la lumina lunii. Îl auzise pe majordom lăudându-se unui

oaspete scriitor că domnul Vanderbilt colecționase douăzeci și două de mii de cărți, doar jumătate din ele încapând în Camera Bibliotecii. Celelalte erau depozitate pe mese și pe rafturi prin casă, iar pentru Serafina erau ca fructele de amelanchier, coapte, gata de cules, prea ispititoare ca să le reziste. Nimeni nu părea să observe când dispărea o carte sau că ajungea înapoi la locul ei câteva zile mai târziu.

Citise despre marile bătălii dintre state, cu steagurile ferfenițoase fluturând, și citise și despre bestiile din fier, cu aburi, care duceau oamenii dintr-un loc într-altul. Voia să se furișeze noaptea în cimitir cu Tom și Huck și să naufragieze cu familia elvețiană Robinson. În unele nopți, tânjea să fie una dintre cele patru surori, cu mama lor iubitoare, din *Micuțele doamne*. În alte nopți, își imagina că întâlnea fantomele din Sleepy Hollow sau că ciocănea, ciocănea și tot ciocănea alături de corbul negru al lui Poe. Îi plăcea să-i povestească tatălui ei despre cărțile pe care le citea și adesea inventa propriile povești, pline de prieteni imaginari, familii ciudate și fantome în noapte, dar el nu era niciodată interesat de poveștile ei fanteziste de groază. Era un om prea rațional pentru toate astea și nu-i plăcea să creadă în altceva decât în cărămizi, șuruburi și lucruri solide.

Se întreba tot mai des cum ar fi fost să aibă un prieten pe care să nu-l știe tatăl ei, cineva care să îi vorbească despre anumite lucruri, dar nu întâlnea prea mulți copii de vârsta ei furișându-se prin subsol în toiul nopții.

Câteva ajutoare de bucătar de nivel jos și câțiva dintre mecanicii de boilere care lucrau în subsol și care mergeau acasă în fiecare seară o văzuseră alergând pe ici, pe colo și știa vag cine era, dar servitoarele și majordomii care lucrau la etajele principale nu știa. Și, cu siguranță, stăpânul și stăpâna casei nu știa că ea exista.